

رۆلی پله‌به‌ندی سروشتی له گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری له دیدی فارابییه‌وه

محمد حسین سعید¹

¹به‌شی زانسته پامیاریه‌کان، کۆلیژی زانسته پامیاریه‌کان، زانکوی سلیمانی، سلیمانی، ههریمی کوردستان، عیراق.

پوخته:

به‌خته‌وه‌ری راسته‌قینه له هزری فارابیدا به سروشت و له‌خودی خۆیدا خیری گه‌وره و خوازراوه و مه‌به‌ستی سه‌ره‌کیه له ژبانی شاری چاکه و به‌هاکه‌شی هۆکاره بۆ مانه‌وه‌ی هه‌میشه‌یی وهک ئامانج و هه‌رگیز نه‌بیته ئامراز. نه‌خشه و بنه‌مای بیری فارابی په‌یوه‌سته به‌دارپشتنی گرنگترین ئامراز و پیکاره‌کانی گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری، یه‌که‌م ئامرازی یارمه‌تیده‌ر کۆبونه‌وه‌یه له چوارچێوه‌ی کۆمه‌لگه و شاردا. کۆمه‌لگه‌ش وهک سیستمیک ده‌بینیت، که سه‌ره‌پای جیاوازیان له پله و ئه‌رکدا، به‌لام خاوه‌ن بنچینه و بنه‌مای هاوکارین له نیوان یه‌کدا، وینه‌ی ته‌واوی کۆمه‌لگه‌ش ئه‌وکاته دهرده‌که‌ویت، که سه‌رۆکیک به‌رێوه‌ی بیات،

گه‌یشته‌بیته‌هه‌قلی کارا. ئه‌نجامی کۆبونه‌وه‌ی ئامرازه‌کان، دروس‌تیبونی شاری چاکه و ته‌نها شوینی به‌ده‌سته‌ینانی به‌خته‌وه‌رییه.

نه‌بونی هه‌مه‌ئا‌هه‌نگی و هاوکاری و پله‌به‌ندی، نه‌گه‌یشتن به‌هه‌قلی کارا، نه‌ناسینی به‌خته‌وه‌ری راسته‌قینه له‌لایه‌ن تاکه‌کان، کۆمه‌له‌بابه‌تیکن، که فارابی دژه‌کانی شاری چاکه‌ی پنده‌ناسینیت، ئامانج له‌م کاره، سه‌له‌ماندی ئه‌و راسته‌یه، که هه‌ر کۆبونه‌وه و شاریک ناتوانیت به‌خته‌وه‌ر بیت، ئه‌گه‌ر هه‌نگاو و سروشتی شاری چاکه له‌بونییدا جینه‌کاته‌وه.

توێژینه‌وه‌ی به‌رده‌ست به‌کاره‌ینانی میتۆدی وه‌سفی و شیکاری. مه‌به‌ستیه‌تی دید و تیروانینی فارابی سه‌باره‌ت به‌چییه‌تی گه‌یشتن به‌به‌خته‌وه‌ری و کۆمه‌لگه‌ی خوازراو له‌ریگه‌ی لیکچواندن و دۆزینه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی نیوان شاری چاکه و سروشتی مرۆف، بخاته‌رو. بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ش ده‌گاته ئه‌و ئه‌نجامه‌ی، که کۆبونه‌وه‌ی مرۆفه‌کان له‌چوارچێوه‌ی کۆمه‌لگه و ره‌چاوکردنی پله‌به‌ندی سروشتی و هاوکاری، زه‌مینه‌ی گه‌یشتن به‌به‌خته‌وه‌ری فه‌راهه‌م ده‌کات.

کلێله وشه‌کان: به‌خته‌وه‌ری، سروشتی مرۆف، شاری چاکه، پله‌به‌ندی و هاوکاری.

Article Info:

DOI: [10.26750/Vol\(9\).No\(5\).Paper5](https://doi.org/10.26750/Vol(9).No(5).Paper5)

Received: 09-February-2022

Accepted: 16-May-2022

Published: 29-December-2022

Corresponding Author E-mail:

mohammed.qader@univsul.edu.iq

This work is licensed under CC-BY-NC-ND 4.0

Copyright©2022 Journal of University of Raparin.

پیشهکی:

بهخته‌وه‌ری، هه‌میشه یه‌کیک بوه له بابته بونیادی و گرنه‌گه‌کانی دین و فه‌یله‌سوف و قوتابخانه و زانسته ئه‌خلاقیه‌کان، سه‌ره‌پای بونی جیاوازییه هزریه‌کانی په‌یوه‌ست به چیه‌تی به‌خته‌وه‌ری، به‌لام به‌رده‌وام وه‌ک ئامانجی کۆتایی ژیا‌نی مرۆف هه‌ژمارکراوه. ئه‌مه‌ش بوه‌ته هۆی چربونه‌وه‌ی هه‌وله‌کان به ئاراسته‌ی دۆزینه‌وه و گرتبه‌ری باشترین ئامراز و میکانیزمه‌کان و دروستکردنی ژینگه‌ی گونجاو بۆ گه‌یشتن به‌م ئارمانجه بونیادی و پرپایه‌خه.

له‌م نیوه‌نده‌دا، ئه‌بو‌نه‌سر موحه‌مه‌د کورپی ته‌رخان کورپی ئۆزلۆخی فارابی، نارسراو به (فارابی- مامۆستای دوهم)، یه‌کیک له گرنه‌گرتین گرنه‌گه‌پیدانه‌کانی؛ مرۆف و شیوازی گه‌یشتیه‌تی به‌خته‌وه‌ری. لیکدانه‌وه‌ی فارابی له سیستمی هه‌بون و جه‌سته‌ی مرۆف، ده‌رخه‌ری په‌یکه‌ریکی تاکه له لوتکه‌ی هه‌مئا‌ه‌نگی و گونجاندن. کۆمه‌لگه‌ی نمونه‌یی مرۆیی، که له بۆچونی فارابیدا به (شاری چاکه یان چاکه) ده‌ناسینه‌یت، له‌سه‌ر بنه‌مای نمونه‌یه‌کی وه‌رگیراو له سیستمی جیهانی بون داریژراوه. ئه‌م نمونه‌یه وه‌ک سه‌رمه‌شق، وینه‌یه‌کی بچوکتری هه‌یه، که سروشت و جه‌سته‌ی مرۆفه.

نه‌خشه و کرۆکی هزری فارابی له گه‌یشتن به‌خته‌وه‌ری، ئاماژه‌یه به ده‌ستینشانکردنی کۆمه‌لێک فاکته‌ر و هۆکاری کاریگه‌ر، به‌جۆریک شاری چاکه، که شوینگی گه‌یشتنه به‌م ئامانجه، نایه‌ته بون تا سی مه‌رجی سه‌ره‌کی بونیان نه‌بیته، که ئه‌وانیش: کۆمه‌لگه و شار، په‌هه‌ندی هاوکاری و په‌به‌ندی ستونی، سه‌رۆکی یه‌که‌می خاوه‌ن عه‌قلی کارا. به‌م شیوه‌یه، فارابی گه‌یشتن به‌خته‌وه‌ری په‌یوه‌ست ده‌کاته به کۆمه‌لگه‌یه‌کی ئۆرگانی و ناوه‌رۆکه‌که‌شی په‌نگدانه‌وه‌ی بی‌ری فارابیه له‌م چوارچۆیه‌دا، باسکردنی دژه‌کانی شاری چاکه‌ش ده‌کاته پیوه‌ر و بنه‌ما بۆ سه‌لماندنی تیروانینه‌کانی.

له‌راستیدا، هزری فارابی سه‌باره‌ت به سیستمی هه‌بون و گه‌یشتن به‌خته‌وه‌ری له شاری چاکه، فراوان و فره‌په‌نده، بۆیه له‌پیناو گونجاندنی توێژینه‌وه‌ی به‌رده‌ست له‌گه‌ل قه‌باره و مه‌رجه‌کانی بلاوکراوه‌یه‌کی زانستی، باسکردن له هه‌مو هۆکاره کاریگه‌ره‌کان و له پیش هه‌موشیان سیستمی هه‌بون و هۆکاری یه‌که‌م (خودا)، له دروستبونی شاری چاکه و به‌ده‌سته‌یه‌کانی به‌خته‌وه‌ری، ده‌کریت کاری توێژینه‌وه‌یه‌کی سه‌ربه‌خۆی دیکه بیته و ته‌نها به شیکارکردن و باسکردنی هۆکاره‌کانی وه‌ک کۆمه‌لگه و په‌به‌ندی و عه‌قلی کارا، به‌سه‌نده ده‌که‌ین.

بایه‌خی توێژینه‌وه:

ده‌کریت بایه‌خی توێژینه‌وه‌ی به‌رده‌ست له چه‌ند خالی‌کدا به‌خه‌ینه‌رو:

- پرسى به‌خته‌وه‌ری و چیه‌تی و ئامرازه‌کانی به‌ده‌سته‌یه‌کانی، یه‌کیکه له‌گرنه‌گرتین ئامانج و مه‌به‌سته‌کانی مرۆفایه‌تی له هه‌مو کات و سه‌رده‌میکدا، بۆچونه‌کانی فه‌یله‌سوفی ناوداری ئیسلام (فارابی) وه‌ک یه‌کیک له باشترین بۆچونه‌کان له‌م بواره‌دا، ده‌کریت یارمه‌تیده‌ر بیته بۆ باشتر ئاشنا‌بون به‌م پرسه‌ گرنه‌گه.

تیگه‌یشتن له‌و ئامراز و میکاینیزمه ورد و ده‌قیقانه‌ی، که فارابی شاری چاکه‌ی پی لیکده‌چوینیت به سروشت و هیزه‌کانی نه‌فسی مرۆف، هه‌روه‌ها چۆنییه‌تی ئەم لیکچونه و ره‌نگدانه‌وه‌ی له شاری چاکه‌دا.

–به‌رچاوپونی و ناسینی ئەو کۆمه‌لگه و شارانه‌ی، که خه‌سله‌ت و تایبه‌تمه‌ندی شاری چاکه له‌خۆناگرن، بابه‌تیکه ده‌توانریت له ئەمرۆی پر له نادادپه‌روه‌ری و سته‌مدا، سویدی لیوه‌رگریت.

–سنورداری و که‌می ئەو سه‌رچاوه کوردیانه‌ی له باره‌ی هزر و ئەندیشه‌ی فارابی‌ه‌وه به زمانی کوردی بلاوکراونه‌ته‌وه.

کیشه‌ی توێژینه‌وه:

خسته‌پرو‌ی هزر و دیدی فارابی سه‌باره‌ت به گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری، کۆمه‌لیک په‌رسیار ده‌وروژینیت، که کیشه‌ی توێژینه‌وه‌ی به‌رده‌ست په‌یوه‌ست ده‌کات به وه‌لامدانه‌وه‌ی ئەم په‌رسیاران‌ه‌وه:

–به‌خته‌وه‌ری و به‌ده‌سته‌ینانی له دیدی فارابی چۆن دیته‌دی؟

چۆن ده‌کریت له ریگه‌ی لیکچواندنی شاری چاکه به سروشتی مرۆف، کۆمه‌لگه‌ی خوازاوی فارابی بیته‌دی؟

–له‌م نیوه‌نده‌دا رۆلی کۆمه‌لگه و هاوکاری و په‌به‌ندی له جه‌سته و هیزه‌کانی نه‌فسی مرۆف و عه‌قلی کارا و گریدانی له‌گه‌ل شاری چاکه، چیین؟

–خه‌سله‌ته سه‌ره‌کیه‌کانی جیاکاری شاری چاکه و دژه‌کانی له هزری فارابی چیین؟

گریمانه‌ی توێژینه‌وه:

گریمانه‌ی ئەم توێژینه‌وه‌یه خۆی ده‌بینیته‌وه له‌وه‌ی به‌ده‌سته‌ینانی به‌خته‌وه‌ری به‌نده به کۆبونه‌وه له‌چوارچیه‌وه‌ی کۆمه‌لگه‌یه‌که‌دا، که ئەندامانی هاوشیوه‌ی ئەندام و هیزه‌کانی نه‌فسی مرۆف، سه‌ره‌پای بونی جیاوازیان، هاوکار و هه‌م‌ئا‌ه‌نگن، هه‌روه‌ها هاوشیوه‌ی مرۆفیکه‌ی کامل، سه‌ره‌و‌کایه‌تی کردنیان له‌لایه‌ن ئەو که‌سه‌وه‌یه، که گه‌یشتوه‌ته قۆناعی عه‌قلی کارا، دژه‌کانی ئەم شاره‌ش له بونی ئەم تایبه‌تمه‌ندیانه بی به‌شن.

میتۆدی توێژینه‌وه:

توێژینه‌وه‌ی به‌رده‌ست له‌ریگه‌ی کۆکردنه‌وه و شیکارکردنی پیدراوه چۆنیه‌تییه‌کان (کیفی) و به‌سود وه‌رگرتن له میتۆدی شیکردنه‌وه‌ی ناوه‌رۆک، هه‌ولێ خسته‌پرو و ئاشکراکردنی کرۆکی هزری فارابی سه‌باره‌ت به گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری له شاری چاکه ده‌دات، هاوکات وه‌سفکردنی چه‌مک و بابه‌ته سه‌ره‌کیه‌کانی بیری فارابی له‌ریگه‌ی به‌کاره‌ینانی میتۆدی وه‌سفی.

به یکه ربه ندی توژیینه وه:

توژیینه وهی به رده ست له پیشه کی و دو باس و ئهجامیک پیکدیت، باسی یه کهم له چوار ته وهره پیکدیت، ته وهری یه کهم باسکردنی ماهیه ت و سروشتی به خته وهریه له دیدی فاربیدا، ته وهری دوهم خستنبه ر باسی سروشتی مروّف و پیویستی کوبونه وه له خۆده گریت، ته وهری سینه م تاییه ته به هیزه کانی نه فس و جهسته ی مروّف، ههروه ها شیوازی یه کبونی هیزه کانی نه فس ده خه یه پرو. ته وهری چواره م باس له عه قل و قوناغه بندیه کانی ده که یه. باسی دوهم له چوار ته وهره پیکدیت، ته وهری یه کهم باس له پیویستی دروستبونی کومه لگه ده که یه، ته وهری دوهم رهنگدانه وهی سروشتی مروّف له شاری چاکه، ته وهری سینه م باسکردنه له رۆلی عه قلی کارا، ته وهری چواره م، خستنه روی دژه کانی شاری چاکه یه.

باسی یه کهم: چیه تی به خته وهری و سروشتی مروّی:

باسکردنی به خته وهری وهک پرسیکی مانادار و گرنگی په یوه ست به مروّف له دیدی فاربیدا، پیویستی به خستنه روی به شه گرنگه کانی روانگه ی فارابیه له مه ر شیکردنه وه و وه سفه کانی ناوبراو بو به خته وهری و سروشت و هیزه هه بوه کان له مروّفدا، ئه م چوارچیوه یه ش درخه ری پله بندیه کی ته واو و هه مئا هه نگه و دروستبونی مروّی کاملی پیوه گریدراوه.

ته وهری یه کهم: چیه تی به خته وهری:

به خته وهری له روی زاراه و زمانه وانیه وه واتای باشیه تی، به ختی باش، پیروزی، خوشبه ختی ده که یه نیت (اعلی و ئه وانی دی، ۱۳۹۱، ص ۱۱۴). فارابی به وردبونه وه له چیه تی و گرنگی به خته وهری، بروی وایه ئامانج له هیئانه دی مروّف، گه یشتیه تی به به خته وهری، بویه پیویسته مروّف سه ره تا به خته وهری بناسیت (عارف، ۱۳۹۴، ص ۸). پاشان کاری پیویست له پیناو به دهسته یانی ئه نجام بدات. فارابی به خته وهری ده چوینیت به وهی، که له خودی خویدا خیریکی ره ها و خوازراه و بابه تیک نییه، که له کات و سه رده می کدا خوازراه و بیت، له هه مانکاتدا ئامرازیکیش نییه بو به دهسته یانی ئامانجیکی دیکه. به خته وهری جوړیکه له که مال و کاملترین ئامانجه (علی صبری و سید علی کاظمی، ۱۳۹۵، ص ۱۰۷). واته نه له بنه رهدا و نه له کاتیک له کاته کاندای بو ئه وه ناییت تا شتیکی تری پیبه ده ست بیت و له پشتیه وه شتیکی تر نییه، که بکریت مروّف به دهستی بهینیت له و مه زنتر بیت (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۱۱).

له راستیدا دیدی فارابی سه باره ت به به خته وهری سی تاییه تمه ندی له خۆده گریت: یه کهم، به خته وهری بریتیه له خیر، له و پوه وه، که مروّف خوازریاری به خته وهریه و وهک که مال بونی خوی لیکیده داته وه، هه ر که مالیکیش، که خواستی مروّف بیت، پییده وتریت خیر. دوهم، خیری به خته وهری له پیش هه مو خیره کانی دیکه یه، چونکه به خته وهری کوّتا وه لاهه بو چیه تی گه ران و داواکارییه بی شوماره کانی مروّف و کوّتاییتترین ئامانجیه. سینه م، شایسته بونی به خته وهریه به خوده وه، به واتایه کی دی، نهک به خته وهری له پیناو شتیکی دی داواناکریت، به لکو له خودی خوشیدا له پیناو شتیکی دیدا داواکراو و خوازراه نییه (اعلی و ئه وانی دی، ۱۳۹۱، ص ۱۱۴-۱۱۵).

هه‌لبه‌ت فارابی برّوای وایه، که ئەگه‌ری ئەوه هه‌یه هه‌ر که‌س دیدیکی تایبه‌تی هه‌بیت بو به‌خته‌وه‌ری، و بو‌چونی خوی وه‌ک واتایه‌کی وردی به‌خته‌وه‌ری لیکبده‌وه، بو‌نمونه، هه‌ندیک سه‌روه‌ت وه‌ک به‌خته‌وه‌ری داده‌نین، هه‌ندیک چێزه‌کان و هه‌ندیکی دی سیاسه‌ت، به‌لام خودی فارابی به‌خته‌وه‌ری له‌گروپی به‌ده‌سته‌پینانی فه‌زیه‌ته‌کان، که فه‌زیه‌تی ئەخلاق‌ی له‌پیش هه‌موایه، داده‌نیت(علی رضا، ۱۳۸۸، ص ۶۴).

به‌گشتی فارابی به‌خته‌وه‌ری بو دو جو‌ر دابه‌شده‌کات، که یه‌که‌میان به‌خته‌وه‌ری حه‌قیقیه، که له‌خودی خویدا خوازارو و داواکراوه و هه‌چ کات نابیته ئامراز، به‌لکو سود له هه‌مو شتیکی ره‌وا وه‌رده‌گیریت بو به‌ده‌سته‌پینانی. هه‌ر کاتیکیش مرّوڤ توانی ئەم جو‌ره له به‌خته‌وه‌ری به‌ده‌سته‌پینیت، ئیدی هه‌چ داوایه‌کی دیکه‌ی نابیت، له دیدی فارابیدا ئەم جو‌ره‌ی به‌خته‌وه‌ری له دنیا‌دا نییه و ده‌یه‌سه‌تیه‌وه به‌ئاخیره‌ت، به‌لام هه‌ر که‌س ده‌توانیت په‌یوه‌ست به‌و به‌هره‌یه‌ی، که له‌بونیدا هه‌یه، به‌شیک له‌م به‌خته‌وه‌ریه‌ی ده‌سته‌بکه‌وینت.(محسن، ۱۳۹۹، ص ۱۴۷-۱۵۱). جو‌ری دوهم، که فارابی پییوایه زو‌رینه به‌ به‌خته‌وه‌ری داده‌نین، له راستیدا به‌خته‌وه‌ری نییه و په‌یوه‌سته به‌ سه‌روه‌ت و چێژ و ته‌واوی ئەو باب‌ه‌تانه‌ی، که خه‌لکی وه‌ک خێر لێی ده‌روان(رضا، ۱۳۵۴، ص ۱۰۲).

گه‌یشتن به‌ به‌خته‌وه‌ری له دیدی فارابیدا بریتیه له‌وه‌ی، که ده‌رونی مرّوڤ بگاته ئاستیک له ته‌واویتی له بوندا تا وای لیبیت له وه‌ستانیدا پییوستی به ماده‌ نه‌بیت، ئەوه‌ش به‌وه‌ی له هه‌مو شته‌کاندا بیبه‌ری بیت له ته‌نه‌کان و له ماده‌، له‌ریزی جه‌وه‌ره دامالراوه‌کان له ماده‌ بیت، له‌و دو‌خه‌دا بمینیته‌وه هه‌رده‌م و هه‌تاهه‌تایه. مرّوڤ به‌ کرداری ویستمه‌ندانه ده‌گاته به‌خته‌وه‌ری، که هه‌ندیکیان کرداری هزرین، هه‌ندیکیان کرداری جه‌سته‌بین، هه‌لبه‌ت به هه‌ر کرداریک نا که ریبکه‌وینت، به‌لکو به‌کردارگه‌لیکی وا دیارایکراو و ئەندازه‌گیراو له هه‌یه‌ت و مه‌له‌که‌گه‌لیکی ئەندازه‌گیراو و دیاریکراو به‌دی دیت. ئەو کرده‌وه ویستمه‌ندانه‌ش، که سو‌ده‌به‌خشن له گه‌یشتن به‌ به‌خته‌وه‌ری، بریتین له کرداره جوانه‌کان، ئەو هه‌یه‌ت و مه‌له‌کانه‌ش (الملکات)، که ئەو کردارانه‌ی لیوه ده‌درچیت، بریتین له فه‌زیه‌ته‌کان. ئەم چاکانه‌ش له‌پیناو خودی خویدا نا، به‌لکو چاکه‌گه‌لیکن له‌پیناو به‌خته‌وه‌ریدا. ئەو کردانه‌ش، که ده‌بنه به‌ر به‌سه‌ت له‌به‌رده‌م به‌خته‌وه‌ریدا بریتین له شه‌ر و خراپه‌کان، که بریتین له کردارگه‌لی ناشیرین. ئەو هه‌یه‌ت و مه‌له‌کانه‌ش، که ئەم کردارانه‌ی لیوه‌ده‌رده‌چیت، بریتین له که‌موکورتیه‌کان، په‌زیه‌ته‌کان، شته‌ نزمه‌کان(فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۱۱). (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۱۰).

ته‌وه‌ری دوهم: سروشتی مرّوڤ و پیوستی به‌ کو‌بونه‌وه:

فارابی، فه‌یه‌سوفی سیستمساز جیهانی ئیسلام، یه‌کێک له گه‌وره‌ترین باب‌ه‌ت و گرنگیی‌دانه‌کانی، مرّوڤ و ئەو پرسیارانه‌بون، که ده‌رباره‌ی هه‌بونی بونیان هه‌بو. به‌وجو‌ره‌ی که پیشه‌کییه‌کانی فه‌لسه‌فه‌ی فارابی و بنه‌ماکانی میتافیزیک و هه‌بونناسیه‌که‌ی، له‌پیناو ئاشکراکردن و خستنه‌رو‌ی پیگه و جیگه‌ی مرّوڤ بو، ئەمه‌ش هه‌م له‌پو‌ی هه‌بون و هه‌م له‌پو‌ی ژینگه‌ی کو‌مه‌لایه‌تی و راگه‌یاندنی سیستمگه‌لیک، که مرّوڤ ناچاره به‌ شوینکه‌وتنی (فرنان، ۱۳۷۶، ص ۱۶۵-۱۶۶).

سه‌ره‌تا فارابی ده‌یه‌وینت پیوستی مرّوڤ به‌ کو‌بونه‌وه و کو‌مه‌لایه‌تی بونی بخاته به‌رباس. ئەو پییوایه هه‌ر یه‌ک له مرّوڤه‌کان فیتره‌تیا‌ن له‌سه‌ر ئەوه‌یه، که نیازمه‌ندن له وه‌ستانیدا و له‌وه‌دا که بگات به‌باشترین ته‌واویتییه‌کانی،

به‌شتانیکى زور، که خوى ناتوانیت پیمان هه‌ستیت، به‌لکو پیوستی به‌که‌سانیکه، هه‌ریه‌که‌یان بوی هه‌ستیت به شتیک له‌وانه‌ی پیوستیه‌تی. هه‌ر یه‌کیکیش بۆ که‌سانی دی به‌م شیوه‌یه. له‌به‌ر ئەمه ناکریت مروّف ته‌واویتی به‌ده‌ستبهنیت، که له‌ پیناویدا فیتره‌ته سروشتیه‌کان دروستکراوه، مه‌گه‌ر به‌ کۆبونه‌وه‌گه‌لیک کۆبونه‌وه‌ی زوری هاریکار له‌گه‌ل یه‌کتر، هه‌ر یه‌کیکیان هه‌له‌ده‌ستیت بۆ ئەوانی دی به‌ هه‌ندیک له‌وه‌ی پیوستیه‌تی له‌ وه‌ستانیدا، کۆده‌بنه‌وه، به‌ جۆریک که تیکرای کومه‌ل پینه‌له‌ده‌ستیت بۆ هه‌ریه‌کیکیان، تیکرای ئەوه‌ی که پیوستیه‌تی له وه‌ستانیدا و له‌وه‌دا که بگات به‌ ته‌واویتی. له‌به‌ر ئەمه تاکه‌کانی مروّف زور بو، مه‌موره‌یه‌کیان له‌ زه‌ویدا به‌ ده‌سته‌ینا، کۆبونه‌وه‌ مروّیه‌کانی لیبه‌دیها‌ت(فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۲۴). له‌ هزری فارابیدا کۆبونه‌وه‌ی مروّفه‌کان بۆ سى ده‌سته و جۆر دابه‌ش ده‌بن، ئەنجومه‌نی مه‌زن، مام ناوه‌ند، بچوک. ئەنجومه‌ن و کۆبونه‌وه‌ی مه‌زن کۆبونه‌وه‌ی هه‌مو کومه‌له، که له‌ ده‌وری یه‌ک کۆده‌بنه‌وه و هاوکاری یه‌کدی ده‌کن. ئەنجومه‌نی مام ناوه‌ند کۆبونه‌وه‌ی یه‌ک ئومه‌ته، و ئەنجومه‌نی بچوک هه‌مان کۆبونه‌وه‌ی شاره. به‌ کۆبونه‌وه‌ی ئەم سى ئەنجومه‌نه، ئەنجومه‌نی بونه‌وه‌ری عاقل، ده‌گاته به‌ره‌م و ته‌واو ده‌بیت(فارابی، ۱۳۹۶، ص ۱۲۵-۱۲۶). ئەمانه کۆبونه‌وه ته‌واوه‌کانی مروّفن، هه‌لبه‌ت ئاماژه به‌ کۆبونه‌وه‌ ناته‌واوه‌کانیش ده‌کات و پیناویه کۆبونه‌وه‌ی خه‌لکی گوند، گه‌ره‌ک، کۆلان، مال کۆبونه‌وه‌ی به‌شیکن له‌ کۆبونه‌وه‌ ناته‌واوه‌کان. چاکه‌ی باشتترین و ئەوپه‌ری ته‌واویتی یه‌که‌مجار به‌ شار به‌ده‌ست دیت، نه‌ک به‌و کۆبونه‌وه‌یه‌ی که‌موکورتتره له‌ شار. شاریش، که له‌راستیت مه‌به‌ستی کۆبونه‌وه‌ تیدا هاریکاریه له‌سه‌ر ئەو شتانه‌ی، که به‌هۆیه‌وه به‌خته‌وه‌ری پینه‌ده‌ست دیت(فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۲۴-۱۲۵).

پاش ئاماژه به‌ پیوستی کۆبونه‌وه‌ی مروّف و ده‌سته‌به‌ندیکردنیا، فارابی به‌ چیه‌تی سروشتی مروّفه‌وه سه‌رقال ده‌بیت، و برۆای وایه ئەم سروشته له‌ هه‌مواندا وه‌ک یه‌ک و یه‌کسان نییه و له‌گه‌ل سیفاته جه‌سته‌یه‌کانی هه‌ر تاکیکدا جیاوازن. هه‌ندیک توانای ناسینی مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایان * هه‌یه، له‌کاتیکدا هه‌ندیک دیکه ئەو توانیه‌یان نییه. هه‌ندیک به‌شیوه‌یه‌کی سروشتی توانای درکردنی مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایان نییه. گروهی سینه‌م له‌پیی خودی مه‌عقولاته سه‌ره‌تاییه‌که‌نه‌وه توانای ناسینیا‌ن هه‌یه. فارابی له‌پیی گروهی سروشتی مروّفه‌وه ده‌یه‌ویت ئەو جۆره له‌ مروّف بناستیت، که توانا و شاره‌زاییه‌کی تایبه‌ت تری هه‌یه به‌راورد به‌وانی دیکه، به‌جۆریک گروهی سینه‌م ده‌کاته سه‌نته‌ر و له‌هه‌ر که‌موکورتی و عه‌ییک پاریزراو ده‌یانینیت و خاوه‌ن سروشتیکی هه‌مئا‌ه‌نگن و له‌پینا‌و ناسین و ده‌رکی مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی دروستبون و له‌و کارانه‌شدا سه‌رکه‌وتو ده‌بن، که هه‌موان هاوبه‌شن تیدا. پاش ئەم قوناغه، تاکه‌کانی ئەم گروهی تایبه‌تتر و جیاوازتر ده‌بن، به‌جۆریک هه‌ندیکیان ئەو مه‌عقولاتانه درکه‌که‌ن، که تایبه‌ته به‌ خویان و ئەوانی دیکه هاوبه‌ش نین تیدا (میان، ۱۳۶۵، ص ۱۶۹-۱۷۰). به‌گشتی دیدی فارابی سه‌باره‌ت به‌ مروّف، خوی ده‌بینته‌وه له‌وه‌ی، که ئاستی مروّفه‌کان له‌ توانا و شاره‌زاییا جیاوازه و هه‌ر تاکیکیش به‌پیی ئەم ئاسته‌ی، توانای تیگه‌یشتنی هه‌یه له‌ راستی و مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی، واته له‌سه‌ر بنه‌مای ئەوه‌ی، که تا چ ئاستیک هیزه‌کانی نه‌فسی گه‌یشته‌ته پله‌ی که‌مال و ته‌واویتی، ئەمه‌ش برپار له‌سه‌ر ئاستی تیگه‌یشتن و ده‌رکی مه‌عقولات ده‌دات. هه‌روه‌ک له‌ ته‌وه‌ره‌ی سینه‌مدا باسی لیوه‌ده‌که‌ین، کاملترینی مروّفه‌کان و ئەوانه‌ی، که شایسته‌ی سه‌روکی یه‌که‌من، ئەوانه‌ن، که هیزه‌کانی نه‌فس

تییاندا دهگاته کۆتا پله، کهسانی دیکهش ههر یهکه و بهپیی سروشت و توانای خۆی له ئاستیکدا دهووستیتتهوه و پلهی له کومه لگه و بهدهستهتانی مهعقولات و مهعرفه دا دیاریده کریت.

تهوهروی سییه م: هیزهکانی نهفس و جهستهی مرؤف:

له دیدی فارابیدا مرؤف وهک بالاترین بونهوهری جیهانی سروشتی، لهقونای بههیز (بالقوة) و کهموکورتی و ناتهواویدا پهیوهسته به ماده، بۆ گهیشتن به تهواویتی و بهکردار بون، پیویسته دابمالریت له ماده. بهمشیهویه، مرؤفی فارابی بهتهواوی ئامادهیی کهمال و تهواویتی تیدایه(فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۶۶). له پیناو زیاتر پونکردنهوهی سروشتی مرؤف و درخستنی جیاوازی و تهواوکاری نیوانیان، فارابی ئامازه به کارکردنی هیزهکانی نهفس دهکات وهک هیلیکی تهواوکار. به بۆچونی فارابی مرؤف له سی بهش پیکدیت: نهفس، ماده، وینه. ههر بهو جورهی له یهگرتنی ماده و وینه، جهسته دروست دهبیت، بههه مان شیوه، له ئه نجامی یهگرتنی وینه و نهفس، مرؤف دروست دهبیت، مرؤف پهیکه ریکی تیکه له نهفس و جهسته. جهسته مادهی مرؤفه و نهفسیش وینه کهیه تی (یارعلی، ۱۳۹۰، ص ۱۴). سهبارت به چیه تی نهفس، له دیدی فارابیدا تۆرپکی بهیهک پهیوهسته و لیکدانه براون، ههرچهنده ئه و هیزانهی، که له نهفسی مرؤفا بونیان ههیه، ههریهکه و ئه نجامدانی کار و بهرپرسیاریتییه کی له ئهستویه، بهلام ناتوانن کاریگه رین به بی بونی هه مئا ههنگی و رۆلی تهواوکاری له نیوانیاندا.

به بروای فارابی، مرؤف له دو هیزی سه رهکی پیکدیت: هیزی نهفس، که له رپی ئه ندامانی جهسته وه کارهکانی خۆی راده په رینیت، بهلام جگه له م هیزه، هیزیکی دیکهش له مرؤفا ههیه، که ناسراوه به هیزی عهقل و له ئه نجامدانی کارهکانیدا پیویستی به ئه ندامانی جهسته نییه (رضا اکبری، ۱۳۸۹، ص ۶۰-۶۱). به گشتی، فارابی هیزهکانی نهفس له خواره وه بۆ سه ره وه و له چوارچیوهی سیستمیکی پله به ندیکراوی خزمه تکار-خزمه تکار و له کهموکورته وه بۆ کهمال و تهواو، به مجوره پۆلین دهکات(فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۶۸):

۱- **هیزی خوراکپیده ر:** ئه و هیزانهی له مرؤفا دروستکارون، یه کهمین هیزیک ئه وهیه، که خواردنی پیوه رده گریت، ئه ویش هیزی خوراکپیده ره (گه شه پیده ره). هیزی گه شه پیده ری سه ره کی له سه رجه م ئه ندامهکانی جهسته دا له ده م دایه، ملکهچ و خزمه تگوزار بلاوبوته وه به سه رجه م ئه ندامهکاندا و تیکرای هیزهکان شوینپی کارهکانی دل ده که ون(فارابی، ۲۰۱۹، ص ۹۱). کارهکانی گه شه، له دایکون، پاکراگرتن و هه زم و... له ئهستودایه، به گشتی هۆکاره بۆ مانه وهی مرؤف به چالاکی(فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۶۹).

۲- **هیزی هه ستردن:** ئه و هیزهیه، که به رجه ستهکان هه ست پیده کات وهک گه رما و سه رما و پینچ هه سته که. سه رۆک و خزمه تگوزاریشی تیدایه، خزمه تگوزارهکانیشی پینچ هه سته به ناوبانگه کن، که له چاوهکان و گوچکهکان و تیکرایاندا بلاوبونه ته وه. سه رۆکیان ئه وهیه، که هه مو ئه وانهی تیدا کۆبیتته وه، که هه ر پینجیان په ی پیده بن به تیکرا، هه والی هه ر یهک له هه ستهکان کۆده کریتته وه و ده دریتته سه رۆک، سه رۆک له م هیزه شدا له دلدایه(فارابی، ۲۰۱۹، ص ۹۱-۹۷).

۳- **هیزی ئەندیشه‌که‌ر:** هه‌مان ئەو ئاره‌زوه‌یه، که له شیوه‌ی ئەندیشه‌دا دیته‌بون (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۹۰)، نیوه‌ندگیره له‌نیوان هیزی هه‌ستکردن و ناتیه‌دا، پاش ونبونی؛ وینه‌ی هه‌ستپیکراوه‌کان ده‌پاریزیت، هه‌ندیکیان پیکه‌وه لیکه‌دات و هه‌ندیکی دیکه‌شیان لیکجیا‌ده‌کاته‌وه. (فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۷۰-۱۷۱). ئەم هیزی خزمه‌تگوزاری په‌رتوبلاوی نییه له ئەندامه‌کانی تردا، به‌لکو یه‌ک دانه‌یه، ئەویش به هه‌مانشیوه له دل‌دایه (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۹۲)

۴- **هیزی ناتیه‌:** ئاره‌زوی عه‌قلیه له نه‌فسی مرۆڤدا. ناوی تایبه‌تی ئەم هیزی، هیزی (سه‌رپشکی)ه، واته (سه‌رپشکی له هه‌لبژاردنی شتیک یان په‌تکردنه‌وه‌ی)، هه‌ر ئەم هیزی‌شه مرۆڤ له بونه‌وه‌رکانی دیکه جیا‌ده‌کاته‌وه. له‌رێی ئەم هیزی‌وه، که له عه‌قله‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتوه، مرۆڤ سه‌رپشکه له ئەنجامدانی کاری په‌سه‌ند یا ناپه‌سه‌ند، به‌کارهێنانی ئەم هیزی‌ش دوا‌جار پاداش و سزای به‌دوادا دیت (فارابی، ۱۳۹۶، ص ۱۸۲-۱۸۳). هیزی ناتیه سه‌روکی هه‌مو هیزی‌هکانی نه‌فسه و هیزی‌هکانی وه‌ک: (خۆراکپێده‌ر، هه‌ستکردن، ئەندیشه‌که‌ر)، له‌پیناو خزمه‌تکردن به‌م هیزی‌ه دروستکراون، هۆکاره بو‌ئوه‌ی مرۆڤ فی‌ری زانست و پیشه‌سازی ببیت، هه‌روه‌ها بتوانیت جیا‌وازی له‌نیوان کاری باش و خراب، خیر و شه‌ر، بکات (فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۷۲).

هه‌ر یه‌ک له‌م هیزیانه له سه‌روشتدا جیا‌واز و له ئەرکدا ته‌واکاری ئەوی دیکه‌ن، به‌لام هیزی‌هکانی نه‌فس سه‌رباری ئەو جیا‌وازی و پله‌به‌ندییه‌ی، که په‌یوه‌ست به ئەرک و به‌رپرسیاریتی له‌نیوانیاندا هه‌یه، له‌چوارچێوه‌ی بئه‌م‌هاوکاری و یه‌کدی ته‌واکردن، سو‌رپکی به‌رده‌وامی چالاک پیکه‌هه‌ین، به‌وه‌ی هه‌ریه‌ک له‌گه‌ل ئەنجامدانی ئەرکی سه‌ره‌کی‌دا، رۆل‌یش ده‌گێڕیت له ئەرکی هیزی‌هکانی دیکه.

بۆیه له‌گه‌ل ئەوه‌ی هیزی‌هکانی نه‌فس جو‌راو‌جو‌رن به‌لام خودی نه‌فس تاکه، کتییی (بیر و بو‌چونه‌کانی خه‌لکی شاری چاکه) به‌شیک تایبه‌تی به‌ناونیشانی؛ چۆن ئەم هیزیانه نه‌فسیکی تاک پیکه‌هه‌ین؟ بو‌ ئەم باسه ته‌رخانه‌راوه، به‌وشیوه‌یه‌ی هه‌ریه‌ک له‌م هیزیانه بو‌ خوارتر له‌خۆیان ده‌بنه وینه و بو‌ سه‌روتر ده‌بنه ماده‌ه. (حنا و جر، ۱۳۹۹، ۴۲۵). بو‌نمونه، هیزی ناتیه بالاتره له هه‌مو هیزی‌هکانی دیکه و نابیته ماده‌ه بو‌ هه‌چ هیزی‌ک، له‌کاتیکدا وینه‌یه بو‌ ته‌واوی هیزی‌ه‌کان. هیزی خۆراکپێده‌ریش، یه‌کیکه له هیزی سه‌ره‌کیه‌کان و له‌گه‌ل ئەوه‌ی له خودی خۆیدا سه‌روک و خزمه‌تگوزاری تیدایه (دل وه‌ک سه‌روک، نابیته خزمه‌تگوزار، له‌کاتیکدا ئەندامانی دیکه‌ی جه‌سته هه‌م ده‌بنه خزمه‌تگوزار بو‌ سه‌رو خۆیان و هه‌م ده‌بنه سه‌روک بو‌ خوارتر له‌خۆیان (فارابی، ۲۰۱۹، ۹۱). ئەم پله‌به‌ندی و شی‌وازی کارکردنه بو‌ هیزی‌هکانی دیکه‌ش راسته. له‌هه‌مانکاتدا هیزی خۆراکپێده‌ر (گه‌شه‌پێده‌ر) بو‌ ئەوه دانراوه خزمه‌تی جه‌سته بکات، به‌هه‌مان شیوه هیزی‌هکانی هه‌ستکردن و ئەندیشه‌که‌ر بو‌ خزمه‌تی جه‌سته دانراون تا خزمه‌تی هیزی ناتیه بکه‌ن، ناتیه‌ش (عه‌قل) هه‌یانه کردارییه و هه‌یانه تیورییه، کردارییه بو‌ ئەوه دانراوه تا خزمه‌تی تیوری بکات، تیوریش خزمه‌تی هه‌چ هیزی‌ک ناکات، به‌لکو مه‌به‌ست لێی گه‌یشتنه به به‌خته‌وه‌ری (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۱۱-۱۱۲). به‌م واتایه‌ش گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری ئەنجامی پرۆسه‌ی کارلیک و په‌یوه‌ندی نیوان هیزی‌هکانی نه‌فسه تاکو ده‌گاته دوا قوناغ (هیزی ناتیه‌ی تیوری). به‌گه‌شتی ده‌توانین پوخته‌ی بو‌چونی فارابی سه‌باره‌ت به یه‌کیونی نیوان هیزی‌هکانی نه‌فس به‌مجۆره بخه‌ینه‌رو، که هیزی خۆراکپێده‌ر ماده‌یه بو‌ هیزی هه‌ستکردن، هیزی هه‌ستکردنیش وینه‌یه بو‌ ئەو، هیزی هه‌ستکردن ماده‌یه بو‌ هیزی ئەندیشه‌که‌ر و هیزی

ئەندىشەكەر وئىنەيه بۆ ئەو، ھىزى ئەندىشەكەر ماددەيه بۆ ھىزى ناتىقە و ھىزى ناتىقە وئىنە بۆ ئەو، ھىزى ناتىقە وئىنەيه بۆ ھەمو ھىزەكان و نابىتە ماددە بۆ ھىچ ھىزىك. ھەمو ئەو ھىزانەش لە جەستەى مرۆفدان و جودانين لىي(حنا و جر، ۱۳۹۹، ص ۴۲۵).

تەوھەرى چوارەم: ھىزەكانى عەقل:

ھىزى ناتىقە لە روانگەى فارابىدا بۆ دو ھىزى ياخود عەقلى سەرەكى دابەش دەبىت: عەقلى تيۆرىي و عەقلى كردارى(ھەمان، ۱۳۹۹، ص ۴۲۶). ھەلبەت ئەم دابەشكارىيە واتاى ھەبونى دو ھىزى عەقلى سەر بەخۆ نىيە لە نەفسى ناتىقەدا، بەلكو يەك عەقلە، بەلام بە دو شىوھى جياوازي كاركردن، بەجۆرىك عەقلى تيۆرىي تيگەيشتنە گشتىيەكان و عەقلى كردارىي تيگەيشتنە لاوھىكىيەكان، دركپىدەكەن(احمد، ۱۳۹۸، ص ۲۴۴). مرۆف بەھوى عەقلى كردارىيەوھى، كە تواناى شارەزايى و پىويستى ئەنجامدانى كارەكانى بە ئىرادەى خۆى پىدەبەخشىت(فارابى، ۱۹۸۷، ص ۲۲).

عەقلى تيۆرىي عەقلىكە جەوھەرى نەفسى مرۆف بەھوىوھ دەگاتە كەمال. ھىزىكە بەبى بەلگە و ئەندازەگرتن و بەشىوھىكى سروشتى زانستىكى دلئاو يەقین بە سەرەتا گشتىيە پىويستەكان، كە بنەماى ھەمو زانستەكانە، بە مرۆف دەبەخشىت. مرۆف بە ھاوكارىي ھىزى عەقلى تيۆرىي دەتوانىت بەختەوھرى بناسىت(فاخورى و جر، ۱۳۹۹، ص ۱۶۷-۱۶۹).

عەقلى تيۆرىي لەخۆيدا بۆ چوار جۆر دابەش دەبىت، ھەريەك لەم عەقلانە ھاوشىوھى ھىزەكانى نەفس، دەبنە ماددە بۆ ئاستى دواترى عەقل و وئىنەن بۆ ئاستى پىشوترى عەقل:

۱- **عەقلى ھىولانى يان عەقلى بەھىز(بالقوة):** ھىزى ناتىقە لەم قوناغەدا تواناى تيگەيشتنى مەعقولاتى نىيە(زكريا، ص ۷۶)، بەلام سروشتىكى ئامادەى ھەيه بۆ جياكردنەوھى ناوھەرۆكى ھەبوھكان و وئىنەكانيان لە ماددەكانيان (محسن، ۱۳۹۹، ص ۱۱۸)، تا ئەو وئىنەيه وھك وئىنەيهكى ئەو ماددانە بناسىت. ئەم عەقلە لە قوناغى سەرەتادا بەشىوھىكى سروشتى لە مرۆفدا دروست دەبىت لەپىناو قبولكردى وئىنەى مەعقولاتەكان، كە دەبىتە سەرەتايەك بۆ دروستبونى عەقلى كارا، ھاوكات لەشىوھى مادەيهكى ئامادەكرادايە بۆ وئىناكردنى مەعقولاتەكان(فاخورى و جر، ۱۳۹۹، ص ۴۲۶). بەگشتى ئەو توانايەيه، كە ھەمو مرۆفەكان لە سەرەتادا ھاوبەشن تيئىدا(اكبريان و السادات، ۱۳۸۹، ص ۶۵).

۲- **عەقلى بەكردار (بالفعل):** ئاستى عەقلە لەكاتى دەركردى شتە ماددىيەكان، ئەمەش بەھوى ھەستەكانەوھ دىتەدى، كە لەژىر كارىگەرى بەخششى عەقلى كارا ھاتوھتە ئەنجام(رضا، ۱۳۹۶، ص ۱۴). لەبەرئەوھى مەعقولات لەم عەقلەدا دىنەبون، عەقل سەبارەت بە مەعقولات دەبىتە عەقلى بەكردار(فاخورى و جر، ۱۳۹۹، ص ۴۲۷). ئەم عەقلە لەگەل ئەوھى وئىنەيه بۆ عەقلى ھىولانى، لە ھەمانكاتدا ماددەشە بۆ عەقلى بەدەستھاتو (مستفاد) (اكبريان و السادات، ۱۳۸۹، ص ۶۷).

۳- عه‌قلی به‌دهستهاتو: له‌م قۆناغه‌دا عه‌قلی مرۆف ده‌توانیت له‌ وینه دامالراوه‌کان تیڤگات. پێگهی عه‌قلی به‌دهستهاتو بالاترین پێگهی تیڤگه‌یشتنی مرۆفه و هه‌مو که‌س ناتوانیت پێیڤگات، مه‌رجی گه‌یشتن به‌م عه‌قله‌، ئه‌وه‌یه، که‌ مرۆف بتوانیت عه‌قلی به‌کردار تیڤه‌رینیت و به‌ ته‌واوی له‌ ماده‌ دابمالریت، به‌جۆریک ئاماده‌یی گه‌یشتن به‌ عه‌قلی کارای تیدا بیته‌بون و هیچ نیوه‌ندگیریه‌ک نه‌مینیت له‌نیوان ئه‌م عه‌قله‌ و عه‌قلی کارا(رضا، ۱۳۹۶، ص ۱۴).

۴- عه‌قلی کارا: دیدی فارابی سه‌باره‌ت به‌ عه‌قلی کارا، له‌و خاله‌ گرنگه‌دا خۆی ده‌بینیته‌وه، که‌ به‌شیک نییه‌ له‌ په‌به‌ندی عه‌قل، به‌لکو بونیکی جیاوازه و خاوه‌ن کاراییه و سه‌ربه‌خۆیه له‌ جیهان، (خودا) له‌رێگه‌ی ئه‌م عه‌قله‌وه به‌خشش و نیعمه‌ته‌کانی بۆ مرۆف زیاده‌کات. له‌م چواچه‌یه‌دا، فارابی پێوایه‌ کاری عه‌قلی کارا گرنگیدانه به‌ مرۆف و گه‌یاندنیه‌تی به‌بالاترین په‌له‌ی که‌مال، که‌ تایبه‌ته به‌ مرۆف، تا بیگه‌یه‌نیته‌ به‌خته‌وه‌ری، به‌خته‌وه‌ری مرۆفیش به‌وه‌یه، که‌ بگاته‌ په‌له‌ی عه‌قلی کارا(زکریا، ص ۴۸). به‌مشیه‌یه‌ مرۆف سه‌باره‌ت به‌ نه‌ینیه‌کان زانست و زانیی بۆ دروست ده‌بیت. فارابی جه‌خت ده‌کاته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی، که‌ ئه‌گه‌ر نه‌فس به‌م قۆناغه‌ بگات، جاویدان و پارێزراوه و دوچاری نابودی و له‌ناوچون نابیت، ئه‌م نه‌فسه‌ ناوده‌نیت به‌ نه‌فسی ئیلاهی. به‌لام نه‌فسی مرۆف ناتوانیت بگات به‌م قۆناغه‌ مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی عه‌قلی کارا، که‌ جیاکه‌ره‌وه و نیوه‌ندیکه له‌نیوان جیهانی دامالراو و جیهانی ماده‌ی، هاوکاری و رینمونی بکات. نمونه‌ی فارابی بۆ ئه‌م په‌یوه‌ندییه‌، په‌یوه‌ندی عه‌قلی کارایه له‌گه‌ل عه‌قلی به‌هیز، که‌ وه‌ک په‌یوه‌ندی خۆره له‌گه‌ل چاودا، کاتیک چاوه‌ تاریکیدایه و بینایی نییه، ئه‌وا پێویسته‌ تیشکی خۆر روناکی ببه‌خشیته‌ چاوه‌ره‌ور تا روناکبینه‌وه و وینه‌ی که‌ره‌سته‌کان له‌ چاودا ده‌ربکه‌ون و بینایی ببیته‌ به‌کردار(بالفعل). عه‌قلی کارا به‌هه‌مانشیه‌ پێویسته‌ روناکی زانست ببه‌خشیته‌ عه‌قله‌ مرۆیه‌کان، تا بتوانیت زانست و زانیی سه‌باره‌ت به‌حه‌قیقه‌ت و وینه‌کان به‌ده‌سته‌بهنیت(رضا، ۱۳۹۶، ص ۱۵)، به‌لام له‌سه‌ر ئه‌و بئه‌مایه‌ی، که‌ له‌ دیدی فارابیدا مرۆفه‌کان به‌ سروشتی خۆیان له‌یه‌کدی جیاوازن، ئه‌وا ئاستی توانا و ئاماده‌ییان بۆ تیڤگه‌یشتن له‌ مه‌عقولاته‌کان جیاوازه و ته‌نها یه‌ک ده‌سته له‌ مرۆفه‌کان ده‌توانن بگه‌نه‌ عه‌قلی کارا.

باسی دوهم: هۆکاره‌ کاریگه‌ره‌کانی گه‌یشتن به‌ به‌خته‌وه‌ری:

یه‌کێک له‌ گرنگترین که‌له‌ و گرنگییدانه‌کانی فارابی بابه‌تی به‌خته‌وه‌ری مرۆفه، له‌م پێناوه‌شدا به‌وردی باس له‌و ژینگه‌ و هۆکارانه‌ ده‌کات، که‌ یارمه‌تیده‌رن له‌ گه‌یشتن به‌م ئامانجه‌ پێر بایه‌خه، هه‌ولده‌ده‌ین له‌م به‌شه‌دا به‌ جه‌ختکردن له‌ سێ هۆکاری گرنگ له‌ گه‌یشتن به‌ به‌خته‌وه‌ری: (کۆبونه‌وه له‌ چوارچه‌یه‌ی کۆمه‌لگه‌، په‌نگدانه‌وه‌ی سروشتی مرۆف له‌ شاری چاکه‌، سه‌رۆکی یه‌که‌می خاوه‌ن عه‌قلی کارا)، له‌م پێناوه‌شدا هه‌ولده‌ده‌ین هه‌زی فارابی و پیکاره‌کانی، که‌ له‌م بواره‌دا ده‌یخاته‌رو، شه‌رۆفه و پونبکه‌ینه‌وه.

ته‌وه‌ره‌ی یه‌که‌م: کۆمه‌لگه‌ وه‌ک پانتاییه‌ک بۆ په‌نگدانه‌وه‌ی سروشتی مرۆف:

کۆمه‌لگه‌ له‌ بیرى فارابیدا ئاماره‌یه بۆ ئه‌و شوێن و کۆبونه‌وه‌یه‌ی، که‌ تینیدا به‌شه‌کانی له‌ سروشتدا جیاواز و له‌ پیکهاته‌دا فازیلن، له‌ هه‌مانکاتدا هاوپه‌یمانییه‌کی ریکخراو و په‌یوه‌ستیان پیکه‌وه هه‌یه (محسن، ۱۳۹۹، ص ۱۹۱-

۲۰۲). لهراستیدا، بیرى فارابى سهبارهت به بهراييهکانى دروستبونی کومه لگه، په یوهسته و دهگه پرتوه و بۆ سیستمى هه بون و سروشتى مروّف؛ (هیزهکانى نهفس و عهقل) وهک زنجیره یهکی گریدر او و تهواوکار بۆ گه یشتن به کومه لگه و شارى خواز او، ههروهها دابهشکاری کار و بهرپرسیاریتی تییدا.

به و پینهی هه مروّفیک، خوازیاى هه شتیک بیّت، ئەوا سروشتییهن وابهستهیه به مروّفهکانى دى، كهواته ناچاره لهگه ل هاوچورهکانیدا هاوکاری بکات، بهمشیهیه کومه لگه ههردو پئویستییهکانى مروّف له مانهوه و تهواویتی (کهمال) دابین دهکات، ئەم دو پئویستییهش نایه نهدى ئەگه ر بنه ماى هاوکاری له نیوانیادا نه بیّت، بنه ماى هاوکاریش هۆکاره بۆ هاتنه ئارای بنه مایه کی دیکه، ئەویش بریتییه له دابهشکردنى کار (فرناز، ۱۳۷۶، ص ۱۴۰)، دابهشکردنى کاریش له سهه ر ئەو بنه ما پئویستهیه، كه هه ر مروّفیک بۆ یه ک کار، دیته بون. بهمجوره بنه ماى هاوکاری و تهواوکاری کومه لگه له دیدى فارابیدا، هاوشیوهیه لهگه ل بونیاد و سروشتى جهسته ی مروّفدا.

لهراستیدا، بنچینه ی باسى کومه لایه تی فارابى بریتییه له هاوکاری له نیوان تاکهکانى کومه لگه له پیناو گه یشتن به ئامانجى دیاریکراو (هه مان، ص ۲۰۲). گه یشتن به ئامانجهکانى مروّف، به بی بونی کومه لگه نایه ته دى و کومه لگه ش به بی سه روک دروست ناییت. کومه لگه سیستمیکى ئورگانیکه، كه به خته وه رى و به دبختى تییدا، کاریگه رى دهکاته سهه ر ئەندامانى کومه لگه و به خته وه رى و به دبختى ئەندامانى کومه لگه ش به هه مانشیوه کاریگه رى دهکاته سهه ر کۆى کومه لگه. له سهه ر ئەو بنه مایه، بابه تهکانى په یوهسته به به خته وه رى و به دبختى تاک و کومه لگه له ژیر ناویشانى یهکیه تی زانستی مه دهنى یا زانستی مروّی، دهچیته خانه ی گرنگییدانه وه (عبدالرحمن، ۱۳۹۴، ص ۱۵). به پروای فارابى، هه ر مروّفیک به شیوهیه کی سروشتى بۆ به دهسته پینانى تهواویتی، پئویستی به ئەنجامدانى کومه له کاریکه، كه به ته نهایی توانای ئەنجامدانى نییه، به لکو ته نها له کومه لگه و به هۆى هاوکاری و پیکه وه بییه، كه ده توانن بگه نه ئاستى کهمال و تهواویتی، له سهه ر ئەو بنه مایه ش، به خته وه رى راسته قینه له ریگه ی کومه لگه ی مروّیه وه دیته دى (طاهرى و پارسانى، ۱۳۹۵، ص ۱۹).

پاش ئەو دابهشکارییه ی بۆ سروشتى مروّف دهیکات، فارابى به هه مان پله به ندی كه بۆ هیزهکانى نهفسى مروّف خستیه رو، بونیادی ژيانى کومه لایه تیش دهخاته رو، له م چوارچیه وه شه دا، له به شى سه ره وه ی هه ره مى بونیادی کومه لایه تیدا سه روکی یه که م بونی هه یه، پاش ئەم كه سانیکى دیکه هه ن، كه به پینى ئامانج و خواستى سه روکی یه که م کار دهکهن، ئەم پله به ندییه به رده وامى هه یه تا دهگاته خراپترین و نزمترینى ئەو کارانه ی له شاردا ئەنجام دهدرین، به و واتایه ی، ئەو كه سانه ی له سه ره وه ی هه ره مى دهسه لات و بونیادی کومه لایه تیدان به شیوهیه کی سروشتى کارگه لی باش و گونجاو ئەنجام دهدهن، به پینچه وانه وه، كه سانى خواره وه کارى به ئاست نزم و به سروشت خراپ ئەنجام دهدهن (سیدرحیم، ۱۳۸۷، ص ۲۲).

کۆى بیرى فارابى سهبارهت به پئویستی کومه لگه له رهنگدانه وه ی سروشتى مروّف تییدا، له م خاله جه وه ره ریه دا ده رده که ویت، كه یه کیك له هۆکاره هه ره بنچینه یی و گرنگهکانى گه یشتن به کهمال و تهواویتی بریتییه له کومه لگه، کومه لگه یه ک، كه له پیناو گه یشتن به به خته وه رى، هاوکاری یه کتر دهکهن. فارابى کومه لگه مه رجدار دهکات به وه ی، کومه لگه یه ک كه هاوکاری تییدا ده بیته هۆى به دهسته پینانى به خته وه رى؛ کومه لگه ی چاکه یه (محسن،

۱۳۹۹، ص ۱۵۲). ئامانجی سهرهکی فارابی له خستنه‌پروی شیکاریی بو دروستبون و به‌رده‌وامی کومه‌لگه، سه‌لماندنی ئه‌و راستیه‌یه، که کومه‌لگه‌ی دروست پنیوسته له‌سه‌ر بنه‌مای هاوکاری و په‌چاوکردنی جیاوازییه‌کان دامه‌زرا بیت تا بتوانیت قوناغیک له به‌ده‌سته‌پینانی ئامانجه سهره‌کیه‌که؛ (به‌خته‌وه‌ری)، نزیکیبیته‌وه.

ته‌وه‌ری دوهم: ره‌نگدانه‌وه‌ی هیزه‌کانی نه‌فس و ئه‌ندامانی جه‌سته له شاری چاکه:

به‌پروای فارابی مروّف له‌و جوّره‌یه، که به‌شیوه‌یه‌کی ره‌ها ناتوانیت بگاته پنیوستیه سهره‌تاییه‌کانی ژیانی خوی و که‌مالی ئاخیره‌ت، مه‌گه‌ر به‌هوی ژیانی گروپی و کوبونه‌وه‌ی فراوان له شوینیکی دیاریکراو، که له هه‌مانکادا په‌یوه‌ستیش بن به‌یه‌که‌وه (محسن، ۱۳۸۰، ۵۹).

له‌م پیناوه‌شدا، شاری چاکه به‌وه پیناسه ده‌کات، که شاری کوبونه‌وه‌ی مروّفه‌کانه له‌سه‌ر بنه‌مای هاریکاری و له‌م ریگه‌یه‌شه‌وه ده‌بنه چاکه. ئامانجیش له‌کوبونه‌وه له شاری چاکه، به‌ده‌سته‌پینانی فه‌زیله‌ت و به‌خته‌وه‌رییه (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۲۱). فارابی پاش پله‌به‌ندی بونیادی کومه‌لایه‌تی، به‌وه‌نده به‌سه‌نده ناکات، به‌لکو ئه‌م پله‌به‌ندییه له بونیادی سیاسیشدا جیگیر ده‌کات، به‌و پنیه‌ش، شیکاری فارابی سه‌باره‌ت به لیکچواندنی شار به هیزه‌کانی نه‌فس و ئه‌ندامانی جه‌سته‌ی مروّف له‌سه‌ر بنه‌مای له‌به‌رچاوگرتنی جیاوازییه‌کان و هاریکاری و ته‌واوکارییه، به‌و جوّره‌ی، که هه‌ر به‌شیک له به‌شه‌کانی شاری چاکه، سه‌ره‌رشت و سه‌روکیکی هه‌یه، که هه‌چ سه‌روکیکی له سه‌روویه‌وه نییه، هه‌ر به‌شیک له به‌شه‌کانی شاریش خزمه‌تگوزاریکی هه‌یه، که سه‌روکی هه‌چ تاکیکی شار نییه، به‌مجوره له هه‌ر به‌شیک شاردا که‌سیک هه‌یه، که به‌راورد به که‌سانی خواروی خوی سه‌روک و له‌به‌رامبه‌ر که‌سانی سه‌روی خوی خزمه‌تگوزاره (سیدرحیم، ۱۳۸۷، ص ۲۲).

کاتیکیش ئاماژه به‌وه ده‌کات، که ئامانجی سهره‌کی له پیکه‌پینانی ده‌وله‌ت و چالاک‌ی سهره‌کی له سیاسه‌تدا بریتیه له به‌ده‌سته‌پینانی (به‌خته‌وه‌ری)، ئه‌وا ئه‌مه ده‌کاته ئامانج و مه‌به‌ستی ژیانی سیاسی، هه‌روه‌ها باوه‌ری وایه به‌خته‌وه‌ری له عه‌قل و ئه‌خلاق و دینی ته‌واو و کاملدا ده‌توانریت به‌ده‌سته‌پینریت. له‌م‌روه‌وه له کتیبی (به‌ده‌سه‌پینانی به‌خته‌وه‌ری- تحویل السعادة) به‌لگه له‌سه‌ر ژیانی شایسته و به‌خته‌وه‌ری ده‌هینیته‌وه، به‌جوّریک ته‌نها له ناو شاردا دیته‌دی (حسین، ۱۳۹۶، ص ۳۲-۳۳). به‌و جوّره‌ش پیناسه‌ی شاری چاکه ده‌کات، که سیستمیکی سیاسیه و ده‌بیته بنه‌ما بو به‌دییه‌پینانی ته‌واویتی مروّی (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۲۱).

به وردبونه‌وه له بوچونی فارابی ئه‌وه رونه‌بیته‌وه، که شاری چاکه هاوشیوه‌ی جه‌سته‌یه‌کی ئه‌ندام ته‌واو و ته‌ندروسته، که تیکرای ئه‌ندامه‌کانی له‌پیناو که‌مال و به‌رده‌وامی ژیان و پاراستنیدا، هاوکاری په‌کترده‌که‌ن. شیوازی دروستبونی شاری چاکه و په‌یوه‌ندی تاکه‌کان و شوینگه‌ی هه‌ریه‌ک له‌م تاکانه له سیستمی کومه‌لایه‌تی شاری چاکه‌شدا، هاوشیوه‌ی ئه‌و بارودوخه‌یه که به‌سه‌ر بونی مروّفدا زاله. به‌مپیه، له‌روانگه‌ی فارابیدا هه‌ر به‌و جوّره‌ی له قوناغی دروستبونی مروّفدا سه‌ره‌تا دل دروست ده‌بیت و دواتر ئه‌ندامانی دیکه دینه‌بون، پیگه‌ی هه‌ریه‌ک له‌م ئه‌ندامانه‌ش په‌یوه‌سته به‌دوری و نزیکی له دل، له شاری چاکه‌شدا شوینگه‌ی هه‌ر یه‌ک له به‌ش و ئه‌ندامانی کومه‌لگه هه‌ر به‌م جوّره‌یه و پیش هه‌ر شتیک پنیوسته سه‌روکی یه‌که‌م جیگیر بیت، پاشان شار دروست ده‌کات و پله و رۆلی تاکه‌کان دیاریده‌کات*، هه‌روه‌ها ده‌بیته هۆکار بو دروستبونی شار و به‌شه‌کانی

و ریکخستنی پله به ندییان. به مجوره، شاری چاکه کومه لگه یه که تواناکانی گه یشتن به به خته وهری تییدا نامادهیه و تاکه کانی به خته وهری دهناسن، هاوکات هاوکار و یارمه تیده ری یه کترن له و کاروبارانیه له م ئامانج و مه به سته سه ره کییه که نزیکیان ده کاته وه، له گه ل ئه وه شدا شاری چاکه له خودی خویدا ئامانج نییه، به لکو ئامرازیکه بو گه یشتن به به خته وهری (الهام، ۱۳۹۵، ص ۲۸) (الهام امینی نسب، ۲۸)

له سه ر ئه و بنه مایانه ش، پله و جیگه ی هاوولاتیان له شاردایا ههروهک هیزه کانی نه فس و جه سته ی مروّف، هه ندیکیان له پیشترن له وانی دیکه، به شیوه یه ک پیگه ی هه ر هاوولاتیه ک له فه رمانروایی، ئه نجامدانی کار، فه رمانبردن، خزمه تکاری، به ئه ندازه ی سروشت و ئه و زانست و که لتوره ی به هوی فیروبونه وه به ده سته ده هینن، جوړاو جوړ و جیاوازه و هه ندیکیان پیش هه ندیکه یان ده که ون (فارابی، ۱۳۹۶، ص ۲۱۷-۲۱۸).

له راستیدا جه ختی فارابی له سه ر لیکچون و یه کیه تی نه فس و جه سته ی مروّف و پله به ندی له شاری چاکه، ده یگه یه نیته ئه و ئه نجامه ی، که هه ردو خاوه نی یه ک چوارچیوه و بریارن. به وشیه یه ی، که ناوه ندی شیکاری له هه بونی مروّفدا دل و ناوه نده شیکاری شار، لوتکه ی هه ره می ژیانی سیاسی، واته سه روکی یه که می شاره. ئه م زنجیره به ندیه له دیدی فارابیدا به و جوړه به یانی ده کات، که ههروهک چون سه روکه ئه ندای جه سته، سروشتیه ن ته واوترین ئه ندای هه م له خودی خویدا و هه م له کرداردا، سه روکی شاریش ته واوترین تاک و به شی شاره. به سه رنجدان له وهی، که له مروّفدا یه که مجار دل دروست ده بیت و دواتر ده بیت هه کار بو پیکه اتنی ته وای ئه ندای دیکه جه سته و هیزه کانیان و ههروه ها هه کاریشه بو ریکخستنی ئاست و پله به ندی ئه م ئه ندایمانه، ئه و بارودوخی سه روکی شاریش هاوشیه یه، به وپیته ی له لایه که وه سه ره تا پیوسته سه روک سه قامگیر و دامه زراو بیت تا دواتر بیت هه کار بو پیکه اتنی شار و به شه کانی، له لایه کی دیکه شه وه، به ره مه اتنی هیزی ئیراده ی به ش و تاکه کانی شار و ریکخستنی پله و ئاستیان، په یوه ستن به هه بون و سه قامگیری سه روکی یه که مه وه (داود، ۱۳۸۹، ص ۳۳۳). به مجوره فارابی جه خت ده کاته سه ر ئه وهی، که سیستمی مه دنی و هیزه کانی نه فس له مروّفدا هه ردو مه حکومی یه ک بریارن، ئه گه سه رنج به دینه هیزه کانی نه فس و شار ده بینن له هه ردوکیاندا جوړیک له هاوکاری و ریکخستن و پله به ندی بونیان هه یه (رضا، ۱۳۵۴، ص ۱۰۶). به واتایه کی تر، شاری چاکه له سه ر بنه مای جیاوازی و پله به ندی دروست ده بیت، هه ر به و جوړه ی، که له هیزه کانی نه فس ی مروّف و ئه ندایمانی جه سته یدا به دی ده کریت، سه روکی یه که میش له شاردایا هاوشیه ی دل له جه سته دا، دروستبونی ئه م هاوکی شه یه ش له شاردایا، به ره مه که ی شاری چاکه یه، شاری چاکه ش ته نها شوینیکه، که مروّفه کان ده گه نه به خته وهری تییدا.

ته وهری سییه م: روئی عه قلی کارا:

عه قل به سروشتی خوئی به رپر سیاره و توانای تیگه یشتن و ده رکی جیاوازییه کانی هه یه، بویه سه رچاوه ی به رپر سیاریتی بریتیه له دیاریکردنی جیاوازییه کانی وهک باش و خراب، شایسته و ناشایسته یه بویه عه قل پانتاییه کی فراوان و پیگه یه کی به رجه سته ی هه یه له دیدی فارابیدا.

له م سۆنگه‌یه‌شه‌وه، کاتیک له روانگه‌ی فارابیدا ئامانج له بونی مروّف گه‌یشتنی بیّت به به‌خته‌وه‌ری، ئەوا ئەمه نایه‌تدی تاكو عه‌قلی کارا مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی، که بریتییە له زانینه سه‌ره‌تاییه‌کان، به مروّف نه‌به‌خشیت، به لام هه‌مو مروّفیک به‌پیی سروشتی خوئی توانا و شایسته‌یی بو به‌ده‌سته‌هینانی ئەم زانینه نییه، چون مروّفه‌کان یه‌کسان نین و له دۆزینه‌وه‌ی هه‌بون و زانیارییدا جیاوازن، به‌هه‌مان شیوه، له‌سه‌ر بنه‌مای سروشتیان له به‌ده‌سته‌هینانی عه‌قلدا ناهاوسه‌نگ و جوړاو جوړن، بۆیه له سروشتی هه‌ندیک له مروّفه‌کاندا هیچ زه‌مینه‌یه‌ک بو گه‌یشتن به مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی له ئارادا نییه، به‌لکو ته‌نها مروّفه پاک سروشته‌کانن به‌هۆی هه‌ولی به‌رده‌وام ده‌توانن به مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی بگه‌ن (فارابی، ۱۳۹۶، ص ۱۹۴-۱۹۶)

له‌راستیدا فارابی رۆلی عه‌قلی کارا ده‌هینیتته به‌ر باس تا نیشانی بدات، که ته‌نها ئەو که‌سانه ده‌توانن بینه سه‌روکی یه‌که‌م که گه‌یشتونه‌ته ئەم ئاسته‌ی عه‌قل، هه‌روه‌ک پێیوایه ته‌نها که‌سانیکی که‌م و دیاریکراو تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی سه‌روکی یه‌که‌میان هه‌یه، ئەم تایبه‌تمه‌ندییانه له که‌سانیکدا هه‌یه، که سروشتیکی بالایان هه‌یه و گه‌یشتونه‌ته عه‌قلی کارا. پرۆسه‌ی گه‌یشتن به عه‌قلی کارا له دیدی فارابیدا هه‌مان ئەو پله‌به‌ندییه، که له قو‌ناغه‌ندی عه‌قلدا ئاماژه‌ی بو ده‌کات، واته که‌سی شایسته له‌چوارچێوه‌ی سو‌دوه‌رگرتن له (به‌خششه زۆره‌کانی عه‌قلی کارا- به‌خششه‌کانی خودا)، له قو‌ناغی عه‌قلی کارتی‌کراوه‌وه ده‌گاته ئاستی عه‌قلی به‌ده‌سته‌هاتو، ئەمه‌ش زه‌مینه‌ی گه‌یشتن به عه‌قلی کارا فه‌راهه‌م ده‌کات (گراف و لیمن، ۱۳۹۸، ص ۱۳۳). ئەمه‌ش مانای که‌مال و ته‌واویتی هیزی ناتیقه ده‌گه‌یه‌نیت، واته خالی گه‌یشتنی مروّفه به عه‌قلی کارا (محسن، ۱۳۹۹، ص ۱۵۰). مه‌به‌ستی فارابی له سه‌روکی یه‌که‌م، به‌و که‌سه ده‌گوتریت، که به‌شیوه‌یه‌کی ره‌ها پێویستی به هیچ که‌سیکی دیکه نییه و به هیچ جوړیک سه‌روکیایه‌تی به‌سه‌ردا نا‌کریت، له‌پۆی پله‌ی زانسته‌وه له ئاستیکدا، که هه‌مو ئاماده‌یییه زانسته‌یه‌کان له بونیادیدا به‌شیوه‌یه‌کی کرده‌یی بونیان هه‌یه، له‌گه‌ل ئەوه‌شی پێویسی به رینمونیکه‌ر نییه، سه‌باره‌ت به یاسای هه‌مو ئەو کارانه‌ی، که به‌شیوه‌ی زنجیره‌یی روده‌دات ئاگایی هه‌یه و خاوه‌نی هیزی رینمونی و ده‌توانیت که‌سانی دیکه به ئاراسته‌ی کاری باش ببات، هاوکات خاوه‌نی هیزی وه‌هایه، که ئه‌رکی هه‌ر تاکیک به دروستی دیاری ده‌کات و بو ئەو کاره هه‌ل‌ب‌بێژیت، که هاوتایه له‌گه‌ل سروشتیدا، به هۆیه‌شه‌وه ژینگه‌ی رینمونی تاکه‌کان به ئاراسته‌ی به‌خته‌وه‌ری فه‌راهه‌م ده‌کات. سه‌روکی یه‌که‌م له‌گه‌ل ئەوه‌ی بیرمه‌نده، پێویسته یاسا دارپێژه‌ری دورمه‌ودای سیاسی و رابه‌ری مه‌عنه‌ویش بیّت، به‌و مانایه‌ی، که بتوانیت حه‌قیقه‌ته فه‌لسه‌فیه‌ی ئالۆزه‌کان وه‌رگریت و له‌پێگه‌ی وینه‌ی په‌نگاوپه‌نگ و راسته‌وخۆ و وتاری قه‌ناعه‌تپیکه‌ره‌وه بیگوازیته‌وه بو خه‌لک (گراف و لیمن، ۱۳۹۸، ص ۱۳۳). به‌مجۆره، روانگه‌ی فارابی سه‌باره‌ت به هاتنه‌دی به‌خته‌وه‌ری له شاردا، وه‌ک چون به‌شیکی په‌یوه‌سته به‌تاکه‌کانی کومه‌لگه و ئەوه‌ی، که هه‌ریه‌کیکیان هاوتا له‌گه‌ل سروشتی خویان پێویسته ره‌چاوی پله‌به‌ندی له جیاوازی و هاوکاریی نیوانیان، بکه‌ن، ئەوا سه‌روکی یه‌که‌میش له‌پیناوه سه‌لماندنی جیاوازی له‌پله‌ی بونیادا، پێویسته کومه‌لیک خه‌سله‌تی تیدا هه‌بیت، به‌م هۆیه‌شه‌وه شار ده‌توانیت بگاته به‌خته‌وه‌ری راسته‌قینه.

خهسلتهکانی سهروکی یهکه م:

- ئەندامهکانی تهواو بیته. ئەندامهکانی ئەو هیزانە هه بیته بۆ ئەو کردارانهی، که پێویسته پێی بکریت. هەر کاتیک بیهویت به ئەندامیک له ئەندامهکانی کاریک بکات، که به ئەو دهکریت به ئاسانی پێی بکریت.
- بهسروشت و به مۆرک تیگه‌یشتن و ویناکردنی باش بیته بۆ هەر شتیک پێی دهگوتریت، به تیگه‌یشتنی ئەوه وهر بگریت، که قسه‌که‌ر مه‌به‌ستیه‌تی، به‌پێی پرسه‌که‌ له خودیدا.
- پاشان وابیته توانای له‌به‌رکردنی باش بیته بۆ ئەوه‌ی که، تینده‌گات یان ده‌بیینیت و ده‌بیستیت و په‌یپنده‌بات، به تیکراییی له بیریان نه‌کات.
- زیره‌کیه‌کی باشی هه‌بیته، ئە‌گه‌ر شتیک بیینیت به که‌مترین به‌لگه (له‌سه‌ر ئەو شته) به زیره‌کی په‌یپنده‌بات له‌و روه‌وه، که به‌لگه‌که به‌لگه‌یه بۆی.
- گوزارشته‌کانی جوان بن، زمانی توانای رونه‌کردنه‌وه‌ی ئەوه‌ی هه‌بیته، که لایه‌تی (فارابی، ۲۰۱۹، ص ۱۳۵)
- خۆشه‌ویستی هه‌بیته بۆ فی‌ربون.
- هه‌له‌په‌ی نه‌بیته له خواردن و خواردنه‌وه و ژن هیناندا.
- راستی و هاوشیوه‌کانی خۆش بویت، درۆ و هاوشیوه‌کانی رق لی‌بیته.
- ده‌رونی مه‌زن بیته، که‌رامه‌ت و ریزی خۆش بویت.
- پاره و پول و ته‌واوی روه‌که‌شه دونیاییه‌کان شتیک بێ نرخ بیته له‌لای.
- به‌سروشت داد و دادگه‌رانی خۆش بویت.
- ویستی به‌هیز بیته له‌سه‌ر شتیک، که وا ده‌بیینیت ده‌بیته بکریت، و ده‌رونی لاواز نه‌بیته (مه‌ریوان، ۲۰۲۰، ص ۱۴۹).

له‌راستیدا مه‌رج و تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی فارابی بۆ سه‌روکی یه‌که‌م، واتای جیاواز بونی خاوه‌نه‌که‌ی له‌گه‌ڵ که‌سانی دیکه، ئەمه‌ش زه‌مینه‌ی ده‌رخستنی جیاوازییه‌ سروشتیه‌کانی نیوان مرۆقه‌کان توختر و به‌رجه‌سته‌تر ده‌کات. بۆیه فارابی پاش خستنه‌روی مه‌رج و سیفاته‌کانی سه‌روکی یه‌که‌م، باوه‌ریوایه ئەم مه‌رج و تاییه‌تمه‌ندییانه ته‌نها له که‌سانی خاوه‌ن سروشتیکیی بالادا هه‌یه، که توانیویانه بگه‌نه عه‌قلی کارا. هەر نه‌فسیکیش کاتیک به‌م قوناغه ده‌گات، ئەوکات ده‌بیته نه‌فسیک، که قوناغه‌کانی گه‌شه و پیشکه‌وتنی یه‌ک له دوا‌ی یه‌ک بریوه و به‌هه‌ول و تیکۆشان له قوناغی عه‌قلی به‌ده‌سته‌تاه‌وه‌وه ده‌گاته عه‌قلی کارا (زکریا، ص ۴۸) به‌مجۆره فارابی ئەوه نیشانداده‌ت، که چۆن سیاسه‌ت له شاردا به‌ گرنگیدان به ژبانی کومه‌لایه‌تی و پێویستییه ئەخلاقیه‌کانی مرۆف، له‌پیناوه‌ بوژاندنه‌وه‌ی فه‌زیله‌ته‌کان دیته‌بون (سید حسن، ۱۳۸۸، ص ۱۵۸). به‌و شیوه‌یه سه‌روکی یه‌که‌م یاخود فه‌یله‌سوفی

فهرمانرهوا دهیتههوی دروستبونی شاری چاکه و ئاراستهکردنی دانیشتوانی شار بهرهو فزلیلهت و بهختهوهری(ئیتیر، ۱۳۹۸، ۱۸۳)

لهسهر ئه و بنه‌مایه، فارابی جه‌خنده‌کاته‌وه له‌وهی، که تهنه‌که‌سانیکی کهم و دیاریکراو ئه‌م تایبه‌تمه‌ندیانه‌یان هه‌یه، ئه‌وانیش ئه‌و که‌سانه‌ن، که خاوه‌نی سروشتیکی بالان و گه‌یشتونه‌ته عه‌قلی کارا، گه‌یشتن به عه‌قلی کارا له بیرى فارابیدا هاوتایه له‌گه‌ل بون به سه‌رۆکی یه‌که‌م، سه‌رۆکی یه‌که‌میش هه‌مان ئه‌و که‌سه‌یه، که وه‌حی ئیلاهی بۆ دیت، چونکه مرۆف تا نه‌گاته پله‌ی عه‌قلی کارا، وه‌حی بۆ نانیردریت(عین‌الله، ص ۵۴).

له‌به‌رئه‌و هۆکاره‌شه، که فارابی به‌خته‌وه‌ری ده‌به‌ستیه‌وه به شاریک که بتوانیت له‌پێی سیاسه‌تیکی دروست؛ (فهرمانره‌وایی سه‌رۆکی یه‌که‌می خاوه‌ن عه‌قلی کارا)، بتوانیت ژینگه‌ی به‌ده‌سته‌یتانی ئه‌م ئامانجه له‌بار بکات. ئه‌مه‌ش ئه‌و ئاکامه‌یه، که فارابی پییده‌گات، واتا ره‌چاوکردنی سروشتی مرۆف و پله‌به‌ندی نیوانیان هۆکاره بۆ ئه‌وه‌ی سه‌رۆکیکی یه‌که‌می شایسته‌ی گه‌یشتو به عه‌قلی کارا بتوانیت کۆمه‌لگه‌ی چاکه و چاکه له‌پێی سیاسه‌تیکی ره‌وا و دروست به‌ره‌و ئامانجی کۆتایی (به‌خته‌وه‌ری) ئاراسته بکات. به‌و شیوه‌یه‌ش، پیش مه‌رجی به‌ریوه‌بردنی دروست بریتیه له ره‌چاوکردنی جیاوازییه‌کان و به‌ریوه‌بردنی شار له‌لایه‌ن سه‌رۆکی خاوه‌ن عه‌قلی کارا.

ته‌وه‌ری چواره‌م: دژه‌کانی شاری چاکه:

خه‌لکی شاری چاکه، فه‌یله‌سوف و عارف و راهاتون به ئه‌خلاقى جوان، چونکه ئه‌و کاره هاوبه‌شه‌ی که هه‌مویان پێی ئاشنابون، بریتیه له ناسینی فه‌لسه‌فیی سیستمی هه‌بون، سه‌باره‌ت به عه‌قلی کارا و چیه‌تی و پله‌به‌ندی بونه‌وه‌ره‌کانی جیهان زانستیان هه‌یه، ئه‌وان به سروشت و سیفات و هیزه‌ه‌کانی نه‌فسی مرۆف و پله‌به‌ندی و په‌یوه‌ندی نیوانیان ئاشنان، سه‌رۆکی یه‌که‌م (بیاده‌نه‌ری شار) ده‌ناسن و ئه‌م ناسینه‌ش هۆکاری بۆ راکیشانیان به ئاراسته‌ی سه‌رۆکی یه‌که‌م. ئه‌وان به ئامانجی کۆتایی شار که گه‌یشتنه به به‌خته‌وه‌ری ئاگادارن، له‌گه‌ل ئه‌مانه‌شدا ئاگاداری ره‌وش و بارودۆخی دژه‌کانی شاری چاکه‌ن(فرناز، ۱۳۷۶، ص ۳۰۱).

گرنگترین ئه‌نجام، که فارابی له بواری فه‌لسه‌فه‌ی سیاسیدا ده‌یخاته‌رو، دابه‌شکردنی ئه‌ندامانی شاری چاکه‌یه به به‌شى نا به‌رامبه‌ر، هه‌روه‌ها خسته‌نه‌پوی (سیستمی پله‌به‌ندی و ستونی) یه له به‌شه‌کانی شاردا، که مانه‌وه و به‌رده‌وامی هه‌ر یه‌ک له‌م به‌شانه، په‌یوه‌سته به سه‌رۆکی یه‌که‌مه‌وه. به‌لام پیچه‌وانه‌ی شاری چاکه، که ئه‌ندامانی هاوشیوه‌ی سروشتی مرۆف له‌په‌یوه‌ندی و کارلیکردیکی به‌رده‌وامی ته‌واوکار و هاوکاریدان، شاره دژه‌کانی شاری چاکه: (نه‌زان، گومرا، له‌پیده‌رچو، گۆراو، ده‌ست به‌سه‌راگر، که‌رامه‌ت و ...) هه‌ریه‌که و به‌پێژه‌ی جیاواز ناکامن له گه‌یشتن به به‌خته‌وه‌ری، ئه‌مه‌ش به‌هۆی ره‌چاونه‌کردنی جیاوازییه‌کان و په‌له‌به‌ندی له هه‌بون و سروشتی تاکه‌کانی و په‌راویزخستنی عه‌قلی کارا.

ئه‌ندامانی هه‌ر یه‌ک له‌م شارانه، له مملانی و ناکوکییه‌کی هه‌میشه‌یدان. له‌پێناو به‌ده‌سته‌یتانی سود و دورخسته‌نوی زیان هه‌یچ مافیک بۆ که‌سانی دیکه به ره‌وا نابینن، ته‌نانه‌ت بونی ئه‌وانی دیکه به زه‌ره‌ر و زیان ده‌زانن. هه‌ر که‌س له‌م مملانییه‌دا سه‌رکه‌وت، به‌و واتایه دیت، که بون و خاسیه‌ته‌کانی کاملتر و له‌پیشتره له‌وانی تر(رضا، ۱۳۵۴، ص ۱۳۵). یه‌کیک له تایبه‌تمه‌ندییه به‌ره‌چاوه‌کانی ئه‌م شارانه و جیاواز له شاری چاکه، نا‌ئارامی

و ئاشوبی به رده و امه، به جوړیک هر کهس هه ولده دات بیته سه روک، هاوکات له رپی توانا و لیته تویی خویه وه شار به ئاراسته ی به خته وه ری نمونی بکات (میان، ۱۳۶۵، ص ۱۷۸-۱۷۹). له شارانه دا له بری هاوکاری و یارمه تی، په یوه ندی زالبون له ئارادایه. بویه پایه و بنه مای ئه م کومه لگه یانه بری تیه له سه رکه وتو و شکست خوار دو. له کومه لگه لیکي ئاوه ادا، هه بونی که سیک و به خته وه ربونی په یوه سته به سه رکه وتن و زالبونیه وه، فارابی باوه ری وایه کهس به کهسی و هه رج و مه رج سیمای دیاری ئه م کومه لگه یانه یه و هیچ پله به ندی و ری کخستنیک بونی نییه (الهام امینی نسب، ۴۰).

به سه رنجان له سروشت و چیه تی دژه کانی شاری چاکه، ئه وه رنده بیته وه، که به هر کوبونه وه و کومه لگه یه ک ناگوتریت چاکه و چاکه، به و واتایه ی هه ری هک له م شارانه پیچه وانیه شاری چاکه له ئه نجامی ره چاونه کردنی جیاوازی و پله به ندی سروشتی نیوانیان، هر تاکیک خاوه ندریتی و فه رمانره وایی ره ها به مافی خوی ده زانیت، ئه مه ش تی کشانی ئه و پله به ندیه سه ره کیه، که فارابی بو شاری چاکه ی داده نیت، ئه نجامی زالبونی بارودوخیکی له م جوړه ئاشوب و ناریک خراوی و دورکه وتنه وه یه له ئامانجه سه ره کیه که (به خته وه ری)، بویه له گه ل بونی بانگه شه ی گه یشتن به به خته وه ری له ئاوا شارگه لیکدا به لام له دیدی فارابیدا ئه وه به خته وه ری راسته قینه نییه، به لکو به خته وه ری راسته قینه ته نها له شاریکدا دیته دی، که پله به ندی و ری کخستنی سروشتی نیوان تاکه کان پاریزراو بیت و ئه نجامه که شی به ریوه بردنی بیت له لایه ن سه روکی خاوه ن عقلی کارا، بیگومان تاییه تمه ندیه کی له م جوړه ش ته نها له شاری چاکه دا دیته دی.

ئه نجام:

ده کریت ئه نجام و ده سته وه ته کانی ئه م تویری نه وه یه له چه ند خالی کدا بخریته رو:

- له دیدی فارابیدا ناسینی به خته وه ری پیش مه رجی به ده سته نیانه تی، وه ک خیریکی بالا و خوازاویش، ئامانجیکی هه می شه یه و سود له باشتین و گونجاوترین ئامرازه کان وه رده گریت له پی ناو به ده سته نیانیدا. بویه به خته وه ری هه م وه ک خیر و هه م وه ک خیریکی بالا، له پیش، خودی ده بیته ئامانجیکی بالا و کوتایی له دیدی فارابیدا، و له گروپی به ده سته نیاننی فه زیله ته کان دادیده نیت، که فه زیله تی ئه خلاقی له پیش هه مویانه، کاتیکیش ده رونی مروث بگاته ئاستیک، که پیویستی به ماده نه بیت، ری ره وی گه یشتن به به خته وه ری راسته قینه فه راهه م ده بیت.

- به سروشتی مروثه کان له توانا و تاییه تمه ندیدا جیاوازی، تیگه یشتنی شیان بو راستی و مه عقولاته کان جیاوازه. ره چاوکردنی ئه م پله به ندی و جیاوازی به ش سروشتی بونی مروثه کانه و لادان لی دژبونه له گه ل ئه و سروشته دا. هیزه کانی نه فس و ئه ندامانی جه سته ی مروث خاوه ن خه سله تیکن له پله به ندی و جیاوازی و هاوکاری، هر هیژیک سه ره رای ئه رک و تاییه تمه ندی خوی، ته واوکاره له پیگه اتن و ئه رکی هیژ و ئه ندامانی دیکه شدا و له سه ر بنه مای پله به ندیه کی ستونی راوه ستاون.

لهگه‌ل ئاماژه‌کردن به قوناغبه‌ندی عه‌قلی، بۆچونی فارابی ئه‌و راستیی له‌خۆده‌گریت، که مرۆفی کامل پێویسته ته‌واوی قوناغه‌کانی عه‌قل ببری‌ت تاكو توانای به‌ده‌سته‌ینانی عه‌قلی کارای بۆ فه‌راهه‌م ببیت، ئه‌مه‌ش تایبه‌ته به گروپ و ده‌سته‌یه‌کی دیاریکراو له مرۆقه‌کان.

کۆبونه‌وه‌ی مرۆف له چوارچۆیه‌یه‌کی جوگرافی دیاریکراو و له‌سه‌ر بنه‌مای په‌به‌ندی سروشتی و هاوکاری، ژینگه‌ی دروستبونی شاری چاکه ده‌ره‌خسینیت و به‌رپۆه‌بردن و ئاراسته‌کردنیشی له‌لایه‌ن ئه‌و که‌س و سه‌رۆکه‌ی، که ئاماده‌یی و توانای گه‌یشتنی به عه‌قلی کارای تیدا هه‌یه، به‌ده‌سته‌ینانی به‌خته‌وه‌ری بۆ ئه‌ندامانی شار ده‌هینیته ئارا. شاریکیش ئه‌م تایبه‌تمه‌ندیانه له‌خۆنه‌گریت، له به‌ده‌سته‌ینانی به‌خته‌وه‌ری ناکامه و له‌به‌رچاونه‌گرتنی سروشتی راسته‌قینه‌ی مرۆف له په‌به‌ندی و فه‌رمانه‌ه‌وایی عه‌قلی کارا، دژه‌کانی شاری چاکه‌ی پێده‌ناسریته‌وه.

په‌راویز:

*مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی هه‌مو ئه‌و شتانه‌یه، که له‌سه‌ره‌تادا زانیومانه و به‌شیوه‌یه‌کی سروشتی یه‌قین و دلناییمان ده‌رباره‌یان په‌یدا کردوه و باوه‌رمان ته‌نها به‌وانه‌یه، به‌بێ ئه‌وه‌ی بزانی چۆن گه‌یشتوین به‌م ئاسته، بۆ نمونه سی ژماره‌یه‌کی تاکه، به‌ش بچوکت‌ره له گشت. به‌واتایه‌کی تر، مه‌عقولاتی سه‌ره‌تایی ئاره‌زوی مرۆقه له تیرامان و بینین و هه‌ول بۆ هه‌له‌ینجان، ئه‌نجامی ئه‌مه‌ش حه‌زه بۆ به‌شیک له و شتانه‌ی، که هه‌له‌ینجراوه یاخود به‌پێچه‌وانه‌وه دورکه‌وتنه‌وه‌یه لێیان.

*مه‌به‌ست لێی دروستکردنی شاری چاکه‌یه نه‌ک بونیکی فیزیکی شار، چونکه شار و کۆمه‌لگه پێش سه‌رۆکی یه‌که‌م هه‌ن به‌لام چاکه نین و سه‌رۆکی یه‌که‌م به‌هۆی عه‌قلی کارا و سووده‌رگرتن له به‌خششه‌کانی ئیلاهی، و له‌هه‌مانکاتدا له‌به‌رچاوه‌گرتنی په‌به‌ندی پێش وه‌خته، شاری چاکه داده‌مه‌زرینیت.

The Role of Natural Hierarchy in Obtaining Happiness in Faraby's View

Mohammed Hussein Saeed¹

¹ Department of Political Science, College of Political Science, University of Sulaimani, Sulaimani, Kurdistan Region, Iraq.

Abstract:

True happiness in Farabi's vision, in terms of nature and of itself, is a great and promising virtue and it is the main objective in the life of the Virtuous City and the value of it results in lasting permanently as an objective and never becomes a mean. The project and basis of Farabi's view relates to the establishment of significant means and methods for happiness attainment. The first assistive mean is to gather around the structure of the city and society. He views society as an organic system, though they differ in duty and rank, but they own cooperation basis between them. The flawless image of society is revealed only when it is ruled over by the president of an active mind. The conclusion of combined means brings about the foundation of the Virtuous City which is the only place for happiness attainment.

The absence of collaboration, cooperation and hierarchy, lack of active mind of the president, and ignorance towards the true happiness by the individuals, are those features which Farabi counts as the contraries to the Virtuous City, the objective of this process is to prove that no city and crowd is capable of being happy if they do not place the ways and nature of the Virtuous City to their being.

Available research by using descriptive and analytical method for the purpose of Faraby's view on obtaining happiness and a desirable society through simile and finding the connection between the city of goodness and and human nature to be represented, and for this, it will reach the conclusion that human gathering in the framework of the society, considering the natural hierarchy, and cooperation for providing happiness.

Keywords: Happiness, Human Nature, The Virtuous City, Hierarchy and Cooperation.

سه‌رچاوه‌گان:

- احمد شه‌گلی (۱۳۹۸)، مبادی عمل از دیدگاه فارابی و ملاصدرا، آموزه‌های فلسفه اسلامی-دانشگاه علوم اسلامی رضوی، شماره ۲۴، صفحات ۲۳۵-۲۶۵.
- اعلی تورانی، سیده نرجس عمرانیان، ام البنین مرتضوی، ۱۳۹۱، رابطه سعادت و سیاست از دیدگاه فارابی، نشریه آموزه‌های فلسفه اسلامی، شماره ۱۰، صفحات ۱۰۷-۱۲۰.
- الهام امینی نسب، (۱۳۹۵)، بررسی مدینه فاضل در ادنیشه سیاسی فارابی، فصلنامه پارسه، دوره ۱۶، شماره ۲۶، صفحات ۱۹-۴۷. پیتر اس. گراف، الیور لیمن (۱۳۹۸)، فلسفه اسلامی از الف تا ی، تهران، مولی.
- پیتر آدامسون، (۱۳۹۸)، فلسفه در جهان اسلام-درآمدی بسیار کوتاه، ترجمه: زرین مناجاتی و حنیف امین بیدختی، تهران، شوند. حسین بشیریه، (۱۳۹۶)، احیای علوم سیاسی-گفتاری در پیشه سیاستگری، تهران نشرنی.
- حنا فاخوری و خلیل جر (۱۳۹۹)، تاریخ فلسفه در جهان اسلامی، چاپ دوازدهم، تهران، انتشارات علمی و فرهنگی.
- داود فیرحی (۱۳۸۹)، قدرت، دانش و مشروعیت در اسلام، چاپ دهم، تهران، نشرنی.
- رضا اکبریان، نجمه السادات (۱۳۸۹)، معانی عقل در فلسفه فارابی، پژوهشنامه علوم انسانی، شماره ۶۰/۱، صفحات ۵۳-۸۴.
- رضا داوری اردکانی (۱۳۹۶)، فارابی مؤسس فلسفه اسلامی، تهران، انتشارات انجمن فلسفه ایرانی.
- رضا داوری اردکانی (۱۳۵۴)، فلسفه مدنی فارابی، تهران، مرکز مطالعات و هماهنگی فرهنگی.
- زکریا بهارنژاد (-)، عقل و دین از دیدگاه فارابی، فصلنامه علمی پژوهشی دانشگاه قم، سال دوازدهم، شماره چهارم، صفحات ۶۹-۸۹.
- سید حسن اخلاق (۱۳۸۸)، فارابی و ماکیاولی، فصلنامه فلسفه و کلام اسلامی آینه معرفت، سال هفتم، شماره نوزدهم، صفحات ۱۴۵-۱۷۳.
- سید رحیم بوالحسنی، (۱۳۸۷)، ثبات و تحول در جامعه شناسی فارابی، فصلنامه سیاست-مجله دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دوره ۳۸، شماره ۲، صفحات ۱۷-۴۳.
- عارف برخورداری (۱۳۹۴)، درآمدی تطبیقی بر ماهیت مدینه فاضله در آراء فارابی و خواجه نصیرالدین طوسی، فصلنامه سیاست، دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران، دوره ۴۵، شماره ۲، صفحات ۴۹۵-۵۱۲.
- عبدالرحمن حسنی فر (۱۳۹۴)، الگوی ایرانی اسلامی پیشرفت بر اساس دیدگاه فارابی-مطالعه موردی سعادت سیاسی اجتماعی، پژوهشگاهی علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، سال ششم، شماره اول، صفحات ۴۹-۷۳.
- علی رضا آل بویه، ۱۳۸۸، سعادت از دیدگاه فارابی، نشریه نقد و نظر، سال چهاردهم، شماره ۴، صفحات ۶۲-۸۶.
- علی صبری و سید محمد کاظم (۱۳۹۵)، رابطه سعادت و فضیلت از دیدگاه ارسطو و فارابی، الهیات تطبیقی علمی-پژوهشی، سال هفتم، شماره شانزدهم، صفحات ۱۰۱-۱۱۴.
- عین الله خادمی (-)، تحلیل معنای سعادت از دیدگاه فارابی، فصلنامه علمی-پژوهشی دانشگاه قم، سال دهم، شماره دوم، صفحات ۸۱-۱۰۷.

- فارابی (۱۹۸۷)، الرسالة التنبيه على سبيل السعادة، تحقيق: الدكتور سحبان خليفات، عمان، الجامعة الأردنية.
- فارابی (۲۰۱۹)، بیروبوچوونی خه‌لکی شاری فازیله، و: مه‌ریوان عه‌بدول، سلیمان، ره‌ه‌ند.
- فارابی (۱۳۹۶)، السياسة المدنية، ترجمه: حسن ملک‌شاهی، چاپ سوم، تهران، سروش.
- فرناز ناظرزاده (۱۳۷۶)، اصول و مبایدي فلسفه سیاسی فارابی_شرح نظریه مدینه فاضله با تطبیق بر آراء افلاطون و ارسطو، تهران، انتشارات دانشگاه الزهرا.
- محسن مهاجرنیا (۱۳۹۹)، اندیشه سیاسی فارابی، چاپ سوم، تهران، مؤسسه فرهنگی دانش و اندیشه معاصر.
- محسن مهاجرنیا (۱۳۸۰)، دولت در اندیشه در اندیشه سیاسی فارابی، تهران، مؤسسه فرهنگی دانش و اندیشه معاصر.
- مسلم طاهری و حمید پارسانیا (۱۳۹۵)، نقش ادراکات انسانی در مراتب تکامل اجتماعات انسانی در علم مدنی فارابی، فصلنامه علمی- پژوهشی نظریه‌های اجتماعی متفکران مسلمان، سال ششم، شماره یک، صفحات ۹-۲۸.
- مه‌ریوان عه‌بدول عبدالله (۲۰۲۰)، کاریگری بزافی وه‌رگیزان له‌سه‌ر ده‌رکه‌وتن و گه‌شه‌کردنی هزیری فه‌لسه‌فی له‌ خوره‌لای تی‌سلامییدا، کولیتی زانسته مرو‌قایه‌تیبه‌کان، زانکوی سلیمان، سلیمان، عیراق.
- میان محمد (۱۳۶۵)، تاریخ فلسفه در اسلام، جلد دوم، ترجمه: نصرالله پورجوادی، تهران، مرکز نشر دانشگاهی.
- یار علی فیروزجایی (۱۳۹۰)، حقیقت نفس و حدوث جسمانی آن در نزد فارابی، معرفت فلسفی، سال هشتم، شماره چهارم، صفحات ۱۱-۲۶.